

Udlandet, vil det jo være fuldstændig Uequivalent derfor i de Kreaturer, vi ikke maa udføre over Hvidding.

Der er et andet Punkt, hvor jeg er uenig med det ærede Medlem. Jeg tror nemlig, at der ikke bør træffes saadanne Foranstaltninger, som det ærede Medlem omtalte, der vilde medføre, at Staten maatte udrede uforholdsmæssige Udgifter for at vi kunne bevare Udførselen af magert Kvæg, fordi det efter min Mening kunde give Anledning til rent ujunde Spekulationer. Jeg kan ikke tænke mig, at Staten skulde kunne gaa ind paa den Tanke at betale de Kreaturer, der reagerer med Halvdelen eller tre Fjerdedele af Værdien, thi det vilde jo ligefrem medføre, at alle strømmede til Karantænen med deres lungesyge Kreaturer for at faa dem erstattede paa denne Maade. Jeg anser som sagt denne Tanke for uigennemførlig, fordi den vilde paadrage Staten uforholdsmæssige Udgifter. Og jeg maa sige, at det maa jo være Udvalgets Opgave at faa undersøgt, hvor stor en Rolle det spiller, og hvor mange Kreaturer, der gaa dertil; jeg tror nu, det skal vise sig, at det er ikke stort mere, end jeg har angivet. Men naar dette er Tilfældet, er der ikke Tvivl om, at Udførselen af magre Kreaturer til Tyskland vil høre op. Den enkelte opdrætter prøver selvfølgelig ikke paa at sende Kreaturer til Marsten for at sælge dem paa det tykke Marked, — det har han heller aldrig gjort. Og Handelsmanden, der skal opkøbe de magre Kreaturer rundt omkring i Landet, vil ikke kunne købe Kreaturer, uden at han selv maa løbe Risikoen, og det er en Selvfølge, at naar Handelsmanden skal løbe den store Risiko, at en større eller mindre Del af dem skal reagere, vil det være en saadan risikabel Forretning, at ingen fornuftige Folk ville have med den at gøre. Paa den anden Side er det jo rigtigt nok, hvad det ærede Medlem sagde, at man jo heller ikke godt kan tænke sig at lade disse Kreaturer, som have reageret i Karantæneanstalten, gaa tilbage i Handel og Vandel, thi saa komme vi jo slet ikke videre. Og at benytte den Udvej, som jeg ogsaa har hørt omtale, at man skulde oprette en Fødeanstalt for disse Kreaturer, tror jeg aldeles ikke, der kan være Tale om. Hvis der ikke kan opnaas Bømpelse fra den tykke Regerings Side ved Udførselen, saa er det i alt Fald min Mening, at vi maa opgive Tanken om Udførselen af magert Kvæg. Paa samme Tid er der en anden Ting, som jeg gerne vilde sige et Par Ord om. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds nævnte, at den Tanke selvfølgelig er bleven mere levende

at gaa over til Udførsel af slagtet Rød, og jeg ved ikke, om jeg tager fejl, naar jeg antager, at det ærede Medlem mente, at vi maatte arbejde paa at komme til Udførsel af slagtet Kvæg alene. Jeg har i Dag set et Blad her i København, der holdt denne Tanke stærkt frem, næsten som om det opfordrede Tyskland til at udstede Forbud mod Udførsel af Kvæg, hvorefter det saa stillede sig i Udsigt, at vi skulde have Eksportpræmie for Udførsel af slagtet Rød. De, der overhovedet have hestæftiget sig noget med disse Forhold, ville selvfølgelig ikke være i Tvivl om, at vi for enhver Pris maa holde Udførselen af levende Kvæg saa længe som muligt, og at vi først den Dag, hvor det ikke er muligt at holde den længere — og saa er det jo en Selvfølge — skulle gaa over til andre Fremgangsmaader, og navnlig da til Udførsel af Rød. Men jeg tror under ingen Omstændigheder, at vi skulle forsøge at gaa denne Vej før. Jeg tror tværtimod, at vi skulle sætte alle Kræfter ind paa at holde den levende Udførsel. Lad os f. Eks. tage Prisforholdene for Øjeblikket for de Eksportkreaturer, der blive slagtede her i København, og saa for de Kreaturer, der afgaa fra Sjælland under samme Forhold; det vil da vise sig, at de Kreaturer, der blive solgte levende fra Sjælland, koste 4—5—6 Ore mere pr. Pd. Vægt, end de koste her paa Københavns Kvægtorv. Og hvis vi virkelig skulde gaa over til at afsætte vore Kreaturer som slagtet Rød, tror jeg desuden, at det vilde give en hel Forandring i en stor Del af Landets Agerbrug, navnlig paa Vestkysten. Jeg tror, det vil være absolut umuligt at basere et Agerbrugs Indtægter udelukkende paa slagtet Rød. Jeg tror absolut, at de da maa gaa mere og mere over til Mejeribrug. Thi for det første ville Priserne absolut blive betydelig mindre i de første Tider, og dernæst er der en saa stor Risiko ved Rødforsendelsen — der er jo visse Tider af Maret, hvor det saa at sige ikke kan lade sig gøre — at det vil være en Forretning, som ingen Landbruger kan være tjent med at basere sin Bedrift paa. Det tror jeg, man absolut maa være klar paa, hvis man staar overfor det Spørgsmaal, at vi virkelig her i Landet skulde gaa over til at afsætte vore Kreaturer i Form af slagtet Rød, at det saa ikke kunde være som en Hovedforretning i Landbruget, som det nu er i en stor Del af Sjælland. Jeg tror for Resten, at Syderne paa mangfoldige Steder ere klare derpaa. Overhovedet tror jeg, at det er den uheldigste Fremgangsmaade at fnytte Tanken om Eksportpræmie til Udførsel af Rød, netop da det er en Forretning, der ikke i sig selv er holdbar og